

Sygn. akt I C 1307/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący **SSR Ryszard Jaworski**

Protokolant Beata Wolny

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 r. w Oleśnicy

na rozprawie

przy udziale stron

powód: (...)z **siedzibą w K.**

pozwany: **M. D.**

o zapłatę

powództwo oddała.

Z. /

1. odnotować;

2. kal. 21 dni.

16 października 2014 r.

I C 1307/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)z./s w K.wniosła o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu M. D.i zasądzenie od pozwanego kwoty 853,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 grudnia 2013 r.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa stwierdziła, że na podstawie cesji wierzytelności z dnia 17.10.2013 r.przejęła od firmy (...) S.A. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług związanych z zawartą umową abonencką. Pozwany nie uregulował swojego zadłużenia wynikającego z niedokonania zapłatyabonamentu.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając powództwo w całości.

Od wydanego nakazu pozwany wniósł skutecznie sprzeciw.

W uzasadnieniu podniósł, iż to pierwotny wierzyciel, tj. (...) S.A. nie wywiązał się z zawartej z pozwanym umowy ze względu na brak lub niewystarczający sygnał do odbioru telewizji cyfrowej.

W toku postępowania dowodowego ustalono następujący stan faktyczny :

W dniu 17.10.2013 r. zawarta została pomiędzy (...)z/s w K.a (...) S.A.z/s w W.umowa sprzedaży wierzytelności, obejmująca częściowy wykaz wierzytelności opiewający na kwotę łącznie 712,44 zł tytułem nieopłacenia abonamentu i naliczonej kary umownej.

/dowód:

kopia umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 17.10.2013 r. – k. 40 – 46;

wyciąg z listy dłużników stanowiący załącznik do umowy cesji – k. 47;

Dnia 05.12.2013 r. strona powodowa wezwała pozwanego do spłaty zadłużenia w wysokości 847,17 zł oraz zawiadomiła dłużnika o cesji wierzytelności na swoją rzecz.

/dowód:

Przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia z dnia 05.12.2013 r. – k. 29;

W ocenie Sądu powództwo podlegało oddaleniu – jako nieudowodnione.

Wedle regulacji z art. 509 § 1 k.c. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z kolei § 2 art. 509 k.c. stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012 r., V ACz 810/12, LEX nr 1223197). Ciężar udowodnienia faktów istotnych z punktu widzenia wymagań regulacji z art. 509 k.c., w tym i dotyczących zarówno istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem, spoczywał zatem na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Strona powodowa swoje roszczenie oparła na niedopełnionym obowiązku pozwanego związanym z zawarciem pierwotnej umowy abonenckiej, a polegającym na nieopłacaniu abonamentu telewizyjnego. Domniemywać należy, iż dowodem takowym są umowa abonencka z dnia 09.03.2011 r., zawarta pomiędzy pierwotnym wierzycielem i pozwanym, wyciąg z listy dłużników dołączony do umowy cesji wierzytelności z dnia 17.10.2013 r. oraz przedsądowe wezwanie do zapłaty. Sąd jednocześnie zauważa, iż z przedmiotowych dokumentów, które strona powodowa przedłożyła w postaci niepotwierdzonych za zgodność z oryginałem kopii nie wynika jednoznacznie wysokość zobowiązania pozwanego do zapłaty z tytułu zawartej umowy. Sąd nie miał zatem możliwości dokonania weryfikacji zasadności naliczonego zobowiązania.

W okolicznościach niniejszej sprawy wskazać należy, iż zarządzeniem z dnia 16.10.2014 r., Sąd zobowiązał stronę powodową do powołania dalszych wniosków dowodowych. Strona powodowa nie przedłożyła dalszych dowodów na poparcie swoich twierdzeń a w szczególności wysokości zobowiązania. W tym miejscu podkreślić należy, iż dochodząc od swego przeciwnika procesowego należności pieniężnej, powodowy fundusz powinien, w opinii Sądu, dla wykazania zasadności powództwa przedłożyć przede wszystkim – obok umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, umowy sprzedaży wierzytelności – dowody z dokumentów potwierdzające istnienie zobowiązania pozwanego i wysokość dochodzonej należności (w tym w szczególności dowody pozwalające na poczynienie ustalenia co do istnienia podstawy do wystawienia noty obciążeniowej, w końcu zaś dowód potwierdzający, iż dochodzone od pozwanego w niniejszym procesie należności były przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności – czego jednak nie uczynił. Strona powodowa co prawda złożyła w pozwie wnioski dowodowe (o zwrócenie się do wierzyciela

pierwotnego o wskazane przez powoda dokumenty) ale Sąd ichnie uwzględnił, gdyż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż w razie istnienia sporu między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Unormowania kodeksowe przywiązują duże znaczenie do zasad kontryktoryjności i dyspozycyjności, co znajduje szczególny wyraz w tym, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, dowody są obowiązane przedstawiać strony, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która powołuje fakty wymagające dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej zarzuty mogą nie zostać uwzględnione. Należy też wskazać, że niniejsze postępowanie toczy się w trybie mocno sformalizowanego postępowania uproszczonego. Wnioski dowodowe winny być zatem zgłaszane w formie przewidzianej dla tego trybu – czyli w postaci wypełnienia stosownych rubryk formularza. Zgłoszone w tymże formularzu wnioski nie obejmowały zwrócenia się do pierwotnego wierzyciela o dokumenty dotyczące rozliczeń i dokumentacji źródłowej – a co za tym idzie także z tego powodu nie mogły być uwzględnione.

Mając powyższe na względzie i wskazując, że Sąd nie ma obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron przy uwzględnieniu dyspozycji art. 6kc należało uznać, iż powódka nie wykazała zasadności swego powództwa zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Każda zaś z tych okoliczności jest samodzielną podstawą do oddalenia powództwa. W tej zaś sytuacji bez znaczenia są zarzuty pozwanego co do nienależytego wykonania umowy – przy czym wskazać należy, że w tym zakresie ciężar dowodu ciążył na pozwanym – a okoliczność ta nie została wykazana.

Brak orzeczenia o kosztach wynika z faktu, że pozwany – wygrywający proces – nie poniósł w jego toku żadnych opłat ani wydatków.